

Arrest

nr. 32 622 van 13 oktober 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 augustus 2009 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 september 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat S. LECLERE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 10 augustus 2000 het Rijk is binnengekomen, diende op 11 oktober 2000 een eerste asielverzoek in.

1.2. Op 2 april 2001 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op het ingediende asielverzoek, een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 24 december 2002 nam de Commissaris-generaal een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad van State.

1.4. Bij arrest nummer 144.905 van 25 mei 2005 verwierp de Raad van State het tegen de beslissing van de Commissaris-generaal ingestelde beroep.

1.5. Op 20 oktober 2006 diende verzoeker een tweede asielverzoek in.

1.6. Op 14 november 2006 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op het tweede asielverzoek, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Commissaris-generaal.

1.7. Op 23 november 2007 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.8. Bij arrest nummer 10 769 van 29 april 2008 verwierp de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het tegen de beslissing van de Commissaris-generaal ingestelde beroep.

1.9. Op 17 juli 2009 diende verzoeker een derde asielverzoek in.

1.10. Op 5 augustus 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker op dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"(...) Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

(...)

Overwegende dat betrokkene op 11/08/2000 een eerste asielaanvraag indiende die op 24/12/2002 door CGVS afgesloten werd met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Overwegende dat betrokkene op 20/10/2006 een tweede asielaanvraag indiende die op 05/05/2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 17/07/2009 een derde asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een cd-rom voorlegt met foto's waarop hij te zien is tijdens deelname aan betogingen tegen het Iraanse regime. Overwegende dat betrokkene reeds tijdens de procedure van de tweede asielaanvraag melding maakte van het feit dat hij deelnam aan betogingen en manifestaties tegen het Iraanse regime en dit dan ook staafde aan de hand van foto's. Overwegende dat de foto's die betrokkene nu voorlegt en die betrekking hebben op deelname aan betogingen dan ook niet als nieuwe elementen kunnen beschouwd worden. Overwegende dat de brieven die gericht zijn aan Minister De Gucht en aan de Directeur-Generaal van DVZ niet als nieuwe elementen kunnen beschouwd worden daar ze eerder algemeen van aard zijn en geen betrekking hebben op betrokkene persoonlijk. Overwegende dat betrokkene verklaart nog steeds dezelfde problemen te hebben. Overwegende dat de problemen waar betrokkene naar verwijst reeds behandeld werden tijdens de procedures van de vorige asielaanvragen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen. (...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 51/8 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Hij betoogt dat er sprake is van machtsoverschrijding en een schending van de formele en de materiële motiveringsplicht.

Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht dient er te worden gesteld dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, gesteld dat verzoeker geen nieuwe gegevens heeft aangebracht dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: de Vluchtelingenconventie) of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hierbij wordt uiteengezet waarom de verschillende door verzoeker aangebrachte gegevens, namelijk de cd-rom met foto's waaruit blijkt dat hij in België betoogde tegen het regime in Iran en de brieven die gericht zijn aan toenmalig minister van Buitenlandse Zaken Karel De Gucht en de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken niet kunnen beschouwd worden als nieuwe gegevens. Er wordt immers nader toegelicht dat verzoeker reeds in het kader van zijn tweede asielerzoek had meegedeeld dat hij deelnam aan betogingen en manifestaties tegen het Iraanse regime en dat de voorgelegde brieven eerder algemeen van aard zijn en geen betrekking hebben op verzoeker persoonlijk. Verder wordt verwezen naar het toepasselijke artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat voorziet dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielerbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten dient af te leveren indien hij een asielaanvraag, overeenkomstig artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, niet in aanmerking neemt. Verzoeker kan, gelet op voorgaande vaststellingen, dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat er slechts sprake is van een standaardmotivering. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt de in de bestreden beslissing opgenomen motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gebaseerd, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

In de mate dat verzoeker betoogt dat de motivering onjuist is, dat er sprake is van machtsoverschrijding en dat hij wel nieuwe gegevens heeft aangebracht, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht, die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft

beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 51/8, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, op basis waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“De Minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Verzoeker stelt dat het bewijs van zijn activiteiten in België als opposant tegen het regime in Iran als nieuw dient beschouwd te worden in het licht van de recente evenementen in Iran. Hij benadrukt dat sedert de verkiezingen van 12 juni 2009 duizenden oppositieleden, journalisten en studenten door de autoriteiten zijn gefolterd en verwijst hierbij naar een tekst van de World Organisation Against Torture en een artikel van Amnesty international.

Uit het door verweerder neergelegde administratief dossier blijkt dat het gegeven dat verzoeker deelnam aan betogingen reeds het voorwerp uitmaakte van een onderzoek door de asielinstanties en dat werd geoordeeld dat er elementen zijn *“die wijzen op het opportunistisch karakter van uw activiteiten in België”* en dat er bij een terugkeer naar Iran enkel een risico bestaat voor leidende figuren van de oppositiebeweging die nadrukkelijk in de openbaarheid treden en verzoeker niet tot deze categorie behoort. Het is derhalve niet kennelijk onredelijk of strijdig met artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet om het feit dat verzoeker aangaf nog steeds oppositie te voeren tegen het regime in Iran niet als een nieuw gegeven te beschouwen, nu deze activiteiten en de risico's die verzoeker liep ingevolge zijn optreden reeds het voorwerp uitmaakten van een onderzoek in het kader van de behandeling van zijn tweede asielverzoek.

Verzoeker betwist voorts niet dat de brieven die hij heeft neergelegd bij het indienen van zijn asielverzoek en waarin de situatie in Iran wordt aangeklaagd geen betrekking hebben op hem persoonlijk en bijgevolg ook niet als nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet kunnen beschouwd worden.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift lijkt te willen aanvoeren dat de situatie in Iran na de verkiezingen op zich als een nieuw gegeven moet beschouwd worden kan de Raad slechts vaststellen dat uit de verklaring die hij aflegde in het kader van zijn derde asielverzoek niet blijkt dat hij toelichting heeft verstrekt over de situatie in Iran en duidelijk heeft aangegeven dat wat zich in Iran afspeelde na de verkiezingen enige invloed had op zijn situatie en bijgevolg als een nieuw gegeven diende beschouwd te worden. Verzoeker legde immers slechts de nadruk op het feit dat hij zich tijdens een betoging in België had laten fotograferen en hij om die reden vreesde voor zijn leven bij een terugkeer. In zoverre verzoeker de willekeurige aanhouding en opsluiting van personen na de verkiezingen in Iran alsnog als een nieuw gegeven lijkt te willen aanbrengen en hiertoe citaten uit verslagen van twee organisaties in zijn verzoekschrift opneemt dient de Raad erop te wijzen dat hij optreedt als annulatierechter en het hem derhalve niet toekomt gegevens te beoordelen die niet aan het bevoegde bestuur werden ter kennis gebracht.

Verzoeker toont met zijn uiteenzetting niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zijn bevoegdheden heeft overschreden of dat artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet of de materiële motiveringsplicht miskend werden.

Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK